

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA PENALĂ

Dosar nr. 793/1/2025

ÎNCHEIERE

Ședința camerei de consiliu din data de 31 octombrie 2025

Completul constituit din:

Ilie Iulian Dragomir	- Președinte
Isabelle Tocan	- Judecător
Valerica Voica	- Judecător

Maria-Alina Porumb - **Magistrat asistent**

Ioana Aida Mîndru - **Grefier**

Pe rol se află soluționarea cererii de recuzare formulată de **intimatul inculpat Pop Șerban** în dosarul nr. 793/1/2025 al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția penală.

Soluționarea cererii de recuzare a avut loc în condițiile art. 68 din Codul de procedură penală, fără citarea părților.

S-a făcut referatul cauzei de către magistratul asistent, după care Înalta Curte a reținut cauza în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

Deliberând asupra cererii de recuzare, în baza actelor și lucrărilor dosarului, constată următoarele:

Pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția penală s-a înregistrat, la data de 08 aprilie 2025, dosarul nr. 793/1/2025, având ca obiect apelul declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție împotriva sentinței penale nr. 32/F din data de 14.03.2025 a Curții de Apel București – Secția I Penală.

Dosarul a fost repartizat aleatoriu completului de judecată C10, cu prim termen de judecată la data de 08 mai 2025, termen la care au fost puse în discuție cererile de probatorii formulate de reprezentantul Ministerului Public și de intimatul inculpat Pop Șerban. Având nevoie de timp pentru a delibera asupra cererilor de probatorii, instanța a amânat pronunțarea pentru data de 22 mai 2025, acordând și următorul termen de judecată pentru data de 19 iunie 2025.

Ulterior, în vederea continuării cercetării judecătorești, cauza a fost amânată pentru data de 18 septembrie 2025 (termen la care instanța s-a pronunțat asupra temeiurilor care au determinat luarea și menținerea măsurii asigurătorii a popririi instituită asupra conturilor inculpatului Pop Șerban, procedând și la

administrarea probei testimoniale, constând în audierea martorilor Neagu Oana Mădălina și Dumitru Camelia).

La următorul termen de judecată, respectiv 02 octombrie 2025, Înalta Curte a procedat la administrarea probei testimoniale, constând în audierea martorilor Niță Liviu-Marius și Neagu Marius-Gabriel.

La același termen de judecată, subsecvent exprimării poziției procesuale de către reprezentatul Ministerului Public și de către apărătorii aleși ai intimaților inculpați în sensul că nu înțeleg să mai formuleze alte cereri, Înalta Curte a pus în discuție, din oficiu, în temeiul art. 29 alin. (2) teza a II-a cu referire la art. 29 alin.(1) din Legea nr. 47/1992, **sesizarea Curții Constituționale** cu excepția de neconstituționalitate a art.5 din Codul penal, în măsura în care, aplicarea legii penale mai favorabile impune înlăturarea efectului întreruptiv al actelor de procedură efectuate sub imperiul altei legi, în raport cu dispozițiile art. 15 alin.(2), art. 1 alin.(4) și alin.(5), art.61 alin.(1), art. 142 alin.(1) și art. 147 alin.(1) și alin.(4) din Constituția României.

Deopotrivă, Înalta Curte a pus în discuție, din oficiu, în temeiul art. 2 din Legea nr. 340/2009, **oportunitatea sesizării Curții de Justiție a Uniunii Europene** pentru a răspunde pe calea trimiterii preliminare, la următoarea întrebare: *„Prevederile art. 2 din Tratatul privind Uniunea Europeană, art. 4 alin.(1) și alin.(3) TUE și art. 1 din Decizia 2023/1786 a Comisiei Europene din 15.09.2023, de abrogare a Deciziei 2006/928 a Comisiei Europene din 13.12.2006, trebuie interpretate în sensul că în procesele penale privind infracțiuni de corupție săvârșite cât timp Decizia 2006/928 a Comisiei Europene a fost în vigoare și în privința cărora, nu s-a pronunțat o hotărâre definitivă până la abrogarea acesteia, instanțele naționale rămân obligate să lase neaplicat un standard național de protecție referitor la principiul aplicării retroactive a legii penale mai favorabile (lex mitior), astfel cum s-a statuat prin Hotărârea din 24.07.2023, pronunțată în cauza Lin C-107/23?”*.

Totodată, pentru a da posibilitatea reprezentantului Ministerului Public și intimaților inculpați Pop Șerban și Simu Horia, prin apărători aleși, să formuleze concluzii scrise cu privire la necesitatea și oportunitatea sesizării Curții Constituționale și a Curții de Justiție a Uniunii Europene, a fost acordat un nou termen de judecată la data de 30 octombrie 2025.

La data de 30 octombrie 2025, intimatul inculpat Pop Șerban, prin apărător ales, Flavius Radu, a transmis la dosar o cerere de recuzare a completului de judecată, întemeiată pe dispozițiile art. 64 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală.

În susținerea cererii de recuzare, intimatul inculpat Pop Șerban a învederat, în esență, că, prin punerea în discuție, din oficiu, a oportunității sesizării Curții de Justiție a Uniunii Europene pentru a răspunde, pe calea trimiterii preliminare, la întrebarea menționată în cuprinsul încheierii de ședință, membrii completului de judecată au prefigurat soluția din prezenta cauză, înainte de finalizarea cercetării judecătorești, aspect ce se circumscrie cazului de incompatibilitate prevăzut de art. 64 alin.(1) lit. f) Cod de procedură penală.

Astfel, a susținut că prin sentința penală care face obiectul apelului declarat în cauză, s-a dispus, în baza dispozițiilor art. 16 alin. 1 lit. a Cod de procedură penală, achitarea inculpatului pentru infracțiunea pentru care acesta a fost trimis în judecată.

Împotriva acestei sentințe, a declarat apel Direcția Națională Anticorupție care a solicitat încetarea procesului penal în baza prescripției răspunderii penale, iar instanța de apel, din oficiu, a pus în discuție sesizarea CJUE și CCR pentru a crea un cadru, în sensul neaplicării dispozițiilor naționale referitoare la prescripția răspunderii penale, cu consecința condamnării inculpatului ca urmare a admiterii apelului formulat de către Direcția Națională Anticorupție.

Cu alte cuvinte, s-a susținut că, deși a evitat să se refere în mod direct la Decizia Curții Constituționale nr. 358/2022, precum și la Deciziile ÎCCJ pronunțate în mecanismele de unificare a practicii judiciare, respectiv HP nr. 67/2022, HP nr. 37/2024 și RIL 16/2024, este evident că, prin întrebarea preliminară pusă în discuția părților, completul de judecată urmărește obținerea unei lămuriri din partea Curții de Justiție a Uniunii Europene de natură a permite lăsarea neaplicate a dispozițiilor cu caracter obligatoriu din Deciziile Curții Constituționale și din cele pronunțate de Instanța Supremă în mecanismele de unificare a practicii judiciare.

Totodată, a susținut că, în raport de prevederile art. 2 alin.(1) din Legea nr. 340/2009, „*Instanța de judecată, din oficiu sau la cerere, poate solicita Curții de Justiție a Comunităților Europene să se pronunțe cu titlu preliminar asupra unei întrebări ridicate într-o cauză de orice natură și care se referă la validitatea sau la interpretarea unuia dintre actele prevăzute la art. 35 paragraful (1) din Tratatul privind Uniunea Europeană, în cazul în care apreciază că o decizie în această privință este necesară pentru pronunțarea unei hotărâri în cauză*”.

Așadar, sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene este indisolubil legată de soluția preconizată pe fondul cauzei, dată fiind condiția de admisibilitate din perspectiva necesității lămuririi solicitate Curții.

Sub acest aspect, s-a precizat că, în ipoteza soluției de achitare pronunțate de instanța de fond, aspectele reținute în decizia Curții Constituționale nr. 358/2022, precum și în hotărârile obligatorii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în mecanismele de unificare a practicii judiciare (HP nr. 67/2022, HP nr. 37/2024 și RIL nr. 16/2024), nu ar prezenta relevanță în cauză pentru că nu s-ar pune problema incidenței prescripției răspunderii penale.

În aceste coordonate, o solicitare din oficiu pe problematica sesizării Curții de Justiție a Uniunii Europene nu ar îndeplini condiția necesității trimiterii preliminare, Curtea neavând posibilitatea de a analiza aspecte teoretice abstracte, ci doar chestiuni concrete cu aplicabilitate directă în cauza de trimitere.

În opinia intimatului inculpat, în mod evident, soluția preconizată de completul de judecată este cea de admitere a apelului formulat de Parchet, cu consecința constatării săvârșirii infracțiunii imputate. Doar în aceste coordonate, necesitatea sesizării Curții de Justiție a Uniunii Europene devine admisibilă. Or, s-a apreciat că prin trimiterea preliminară se urmărește înlăturarea jurisprudenței naționale obligatorii pentru a dispune condamnarea inculpatului Pop Șerban.

În atare condiții, în opinia inculpatului, se evidențiază lipsa de imparțialitate a completului investit cu soluționarea cauzei, prin înfrângerea aparenței de imparțialitate, manifestată sub forma prefigurării soluției, înainte de încheierea etapei procesuale a judecării în apel.

În continuarea argumentelor, a susținut că există și alte hotărâri judecătorești pronunțate de completul de judecată C10 în cuprinsul cărora a fost lăsată neaplicată jurisprudența națională obligatorie, în defavoarea acuzatului (aceste hotărâri fiind indicate și citate în cuprinsul cererii de recuzare, motiv pentru care nu vor mai fi reluate).

Totodată, a susținut că presa națională a relatat pe larg despre înclinația completului de judecată format din doamnele judecător Rodica Aida Popa, Oana Burnel și Simona Cîrnaru de nerespectare a deciziilor Curții Constituționale și ale deciziilor obligatorii ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțate în mecanismele de unificare a practicii judiciare.

*

Examinând cererea de recuzare formulată de intimatul inculpat Pop Șerban prin prisma cazului de incompatibilitate invocat și prin raportare la temeiurile de fapt arătate, Înalta Curte de Casație și Justiție constată, în majoritate, că aceasta este întemeiată pentru următoarele considerente:

Cererea de recuzare constituie un remediu procesual pentru situațiile în care prezumția de imparțialitate a judecătorului este pusă la îndoială, fiind o procedură integrată procesului în curs de judecată, iar dispozițiile legale incidente instituie atât cazurile de incompatibilitate a judecătorilor, precum și regulile privind recuzarea, în vederea asigurării desfășurării normale a judecării.

Conform dispozițiilor art. 67 alin. (1) din Codul de procedură penală, recuzarea judecătorului poate fi cerută în situația în care există vreunul din cazurile de incompatibilitate prevăzute expres și limitativ de art. 64 din Codul de procedură penală.

Dispozițiile art. 64 alin. (1) lit.f Cod procedură penală reglementează un caz general de incompatibilitate, pentru situația în care "există o suspiciune rezonabilă că imparțialitatea judecătorului este afectată."

Imparțialitatea constituie una din condițiile pe care trebuie să le îndeplinească o instanță, prevăzute de art.6 parag.1 din Convenția europeană a drepturilor omului și libertăților fundamentale, care prevede că orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale de către un tribunal independent și imparțial, stabilit prin lege. Soluționarea cauzei de către un judecător imparțial constituie, astfel, o cerință care se înscrie în sfera garanțiilor procesului echitabil.

Potrivit jurisprudenței C.E.D.O., imparțialitatea presupune lipsa oricărei prejudecăți sau idei preconcepute cu privire la soluția ce trebuie pronunțată în cadrul unui proces și privește pe fiecare membru al completului de judecată (cauza Piersack contra Belgiei).

Din perspectiva art.6 parag.1 din CEDO și a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, imparțialitatea trebuie analizată în baza unui demers subiectiv, în cadrul căruia se acordă atenție convingerilor personale și comportamentului judecătorului și în baza unui demers obiectiv, în cadrul căruia

se verifică dacă judecătorul prezintă suficiente garanții pentru excluderea oricărei îndoieli legitime în legătură cu imparțialitatea sa (cauza Micallef contra Maltei, cauza Fey contra Austriei, cauza Wettstein contra Elveției, cauza De Dubber contra Belgiei).

În ceea ce privește testul subiectiv, imparțialitatea judecătorului este prezumată până la proba contrarie (cauza Castillo Algar contra Spaniei, cauza Gautrin și alții contra Franței, cauza D.P. contra Franței).

Nu există o delimitare fixă între imparțialitatea subiectivă și imparțialitatea obiectivă, deoarece comportamentul unui judecător poate, nu doar să genereze pentru un observator extern îndoieli justificate cu privire la imparțialitatea judecătorului (demers obiectiv), ci poate viza și chestiunea opiniei personale a judecătorului (demers subiectiv).

În consecință, în situația în care găsirea unor dovezi care să infirme prezumția de imparțialitate subiectivă a judecătorului este dificilă, cerința privind imparțialitatea obiectivă conferă o garanție suplimentară importantă.

Referitor la testul obiectiv, trebuie determinat dacă judecătorul oferă garanții suficiente pentru a exclude orice bănuială legitimă în privința sa.

Existența unei bănuieli legitime de lipsă de imparțialitate se apreciază ținând seama inclusiv de optica celui acuzat, chiar dacă aceasta nu are un caracter decisiv. Determinant este dacă temerile pot fi justificate în mod obiectiv (Wettstein v. Elvetia, Morel v. Franța).

În acest sens, aparențele prezintă o importanță deosebită, având în vedere încrederea pe care instanțele trebuie să o inspire publicului și în primul rând, acuzatului, în cadrul procesului penal.

Este important să se stabilească dacă anumite fapte sau împrejurări pot ridica dubii legitime cu privire la lipsa de imparțialitate a judecătorului, deci dacă temerile unei persoane cu privire la imparțialitate sunt în mod obiectiv justificate (cauza Ferranteli și Santangelo contra Italiei).

În cauza de față, raportat la motivul invocat în cererea de recuzare de către intimatul inculpat Pop Șerban, în sensul că punerea în discuție, din oficiu, a oportunității sesizării Curții de Justiție a Uniunii Europene, înainte de finalizarea etapei procesuale a judecării în apel, ar fi de natură să prefigureze soluția în prezenta cauză, judecătoria din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție ce analizează prezenta cerere de recuzare, în majoritate, consideră că aceasta este întemeiată și se impune a fi admisă, **pentru a se înlătura orice suspiciune asupra judecătorilor ce vor soluționa cauza ce formează obiectul dosarului nr. 793/1/2025 al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția penală.**

Astfel, se apreciază că punerea în discuție de către completul de judecată desemnat cu soluționarea apelului formulat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție împotriva sentinței penale nr. 32 /F din data 14.03.2025 a Curții de Apel București -Secția I Penală, **la termenul de judecată din data de 02 octombrie 2025**, termen la care **cercetarea judecătorească se apropia de final** (astfel cum rezultă din conținutul încheierii de ședință de la acea dată, în cuprinsul căreia s-a consemnat poziția procesuală a reprezentatului Ministerului Public și a apărătorilor aleși ai intimaților inculpați

în sensul că nu înțeleg să mai formuleze alte cereri), a cererii de sesizare a Curții Constituționale și a oportunității sesizării Curții de Justiție a Uniunii Europene pentru a răspunde pe calea trimiterii preliminare la întrebarea: „Prevederile art. 2 din Tratatul privind Uniunea Europeană, art. 4 alin.(1) și alin.(3) TUE și art. 1 din Decizia 2023/1786 a Comisiei Europene din 15.09.2023, de abrogare a Deciziei 2006/928 a Comisiei Europene din 13.12.2006, trebuie interpretate în sensul că în procesele penale privind infracțiuni de corupție săvârșite cât timp Decizia 2006/928 a Comisiei Europene a fost în vigoare și în privința cărora, nu s-a pronunțat o hotărâre definitivă până la abrogarea acesteia, instanțele naționale rămân obligate să lase neaplicat un standard național de protecție referitor la principiul aplicării retroactive a legii penale mai favorabile (*lex mitior*), astfel cum s-a statuat prin Hotărârea din 24.07.2023, pronunțată în cauza Lin C-107/23?”, **deși nu reprezintă de plano un impediment la soluționarea apelului, este de natură să afecteze aparența de imparțialitate în soluționarea prezentei cauze, în ceea ce îl privește pe intimatul inculpat Pop Șerban și constituie o situație care, în mod obiectiv, justifică temerea că imparțialitatea judecătorilor ar putea fi afectată.**

Având în vedere soluția de achitare dispusă în cauză de instanța de fond, motivele de apel, în cuprinsul cărora Direcția Națională Anticorupție a criticat această soluție, solicitând pronunțarea unei soluții de încetare a procesului penal ca urmare a împlinirii termenului de prescripție a răspunderii penale, conținutul întrebării preliminare, dar și momentul la care Înalta Curte de Casație și Justiție a pus-o în discuție, după efectuarea cercetării judecătorești, se apreciază că punerea în discuție a celor două cereri au creat inculpatului suspiciunea lipsei de imparțialitate a completului care judecă cauza sa (manifestată sub forma prefigurării soluției). Or, percepția lipsei de imparțialitate prezintă o importanță deosebită, întrucât nu este suficient ca justiția să fie realizată, ci este necesar ca aceasta să se și vadă.

Deși sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene cu o întrebare preliminară reprezintă un atribut exclusiv al instanței de judecată, aceasta având libertatea de a aprecia asupra necesității unei trimiteri preliminare în funcție de circumstanțele cauzei și de relevanța întrebărilor pentru soluționarea acesteia, punerea în discuție, la finalul cercetării judecătorești, a oportunității unei astfel de sesizări, care, prin conținutul ei, ar fi de natură să prefigureze o soluție în cauză, este de natură să creeze o aparență de lipsă de imparțialitate din partea completului de judecată, susceptibilă să afecteze încrederea părților în obiectivitatea actului de justiție și de natură să justifice în mod obiectiv temerile inculpatului cu privire la imparțialitatea instanței.

Instanța de apel avea posibilitatea de a pune în discuție o cerere de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene, respectiv o excepție de neconstituționalitate, încă de la debutul judecății în apel, în raport de motivele de apel formulate de către Direcția Națională Anticorupție care conturau încă de la acel moment problematica de drept invocată. În condițiile în care prima instanță a dispus achitarea inculpatului, iar completul de apel a pus în discuție din oficiu, după efectuarea cercetării judecătorești, o întrebare referitoare la prescripția

răspunderii penale (care nu poate avea ca temei decât săvârșirea unei fapte penale nejustificate și imputabile), și de care depinde soluționarea cauzei, o astfel de măsură poate fi de natură a ridica semne de întrebare cu privire la aparența de imparțialitate, putând indica inculpatului că instanța de apel are prefigurată deja soluția. Toate aceste elemente corelate indică faptul că temerile inculpatului pot fi justificate.

CEDO a reținut în cauze penale că orice atitudine sau procedură care lasă impresia (din partea judecătorilor) că sentința este predeterminată vulnerabilizează dreptul la un tribunal imparțial (art.6§1 CEDO). Hotărârile pronunțate în cauzele *Tsatani v. Grecia*, *Gorse v. Slovenia*, *Meng v. Germania* ilustrează că, pentru încălcarea imparțialității, nu este necesară o părtinire subiectivă dovedită, ci sunt suficiente fapte precum explicații sau întrebări din partea judecătorilor ce trădează o convingere prealabilă privind vinovăția. În fiecare situație relevantă, Curtea a accentuat necesitatea unor proceduri interne de recuzare eficiente, astfel încât justiția să nu creeze aparența că „zarurile au fost aruncate” înaintea pronunțării verdictului. Ceea ce este important este încrederea pe care instanțele judecătorești dintr-o societate democratică trebuie să o inspire publicului. Astfel, orice judecător în privința căruia există un motiv legitim de a se teme de o lipsă de imparțialitate, trebuie să se retragă (*Castillo Algar v. Spania*, *Micallef v. Malta*, *Morice v. Franța*).

În continuare, analizând cererea de recuzare întemeiată pe același caz de incompatibilitate, însă pe un alt temei de fapt, respectiv existența unei practici conturate a completului de judecată desemnat cu soluționarea prezentei cauze în apel, precum și apariția în spațiul public a unor articole de presă referitoare la soluțiile pronunțate de complet în alte dosare, Înalta Curte constată că acestea nu fundamentează obiectiv, nici chiar în aparență, existența vreunei prejudecăți a judecătorilor recuzați asupra obiectului judecății prezentei cauze.

Judecătorul este liber să-și formeze convingerea juridică și să mențină o opinie constantă asupra unei probleme de drept. Acesta nu este un indiciu de părtinire, ci o expresie a rolului său, reprezentând expresia independenței judecătorului în interpretarea și aplicarea legii. O soluție anterioară, chiar și în cauze similare, nu determină concluzia că judecătorul nu ar mai analiza cu imparțialitate cauza concretă, aceasta întrucât o opinie juridică, formată în exercițiul funcției are caracter obiectiv și profesional, nu subiectiv sau personal.

Pentru aceste motive, Înalta Curte, în majoritate, în temeiul art. 68 Cod de procedură penală, va admite cererea de recuzare a doamnelor judecător Rodica Aida Popa, Oana Burnel și Simona Elena Cîrnaru formulată de intimatul-inculpat Pop Șerban în dosarul nr. 793/1/2025 al Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția penală.

În temeiul art. 68 alin. 6 Cod de procedură penală va menține actele procedurale efectuate în cauză până la data de 02 octombrie 2025, exclusiv.

În temeiul art.64 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, raportat la art.109 alin. 1 și alin.2 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, va dispune trimiterea dosarului nr. 793/1/2025 pentru repartizare aleatorie.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D I S P U N E:**

Admite cererea de recuzare a doamnelor judecător Rodica Aida Popa, Oana Burnel și Simona Elena Cîrnaru formulată de apelantul-inculpat Pop Șerban în dosarul nr. 793/1/2025 al Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția penală.

Menține actele procedurale efectuate în cauză până la data de 02 octombrie 2025, exclusiv.

În temeiul art.64 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, raportat la art.109 alin. 1 și alin.2 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, dispune trimiterea dosarului nr. 793/1/2025 pentru repartizare aleatorie.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 31 octombrie 2025.

JUDECĂTOR
Isabelle Tocan

JUDECĂTOR
Valerica Voica

MAGISTRAT-ASISTENT
Maria-Alina Porumb

GREFIER
Ioana Aida Mîndru

I.M. 05 Noiembrie 2025

Opinia separată a domnului judecător Ilie Iulian Dragomir

În dezacord cu opinia majoritară, consider că se impunea pronunțarea unei soluții de respingere a cererii de recuzare formulate de intimatul-inculpat Pop Șerban în dosarul nr. 793/1/2025 al Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția penală, având în vedere că motivele invocate în cuprinsul cererii de recuzare nu generează îndoieli cu privire la imparțialitatea completului de judecată desemnat cu soluționarea apelului declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție împotriva sentinței penale nr. 32/F din data de 14.03.2025 a Curții de Apel București – Secția I Penală și nu legitimează admiterea cererii.

Astfel, sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene reprezintă un instrument procedural prevăzut de art. 267 din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene, a cărui utilizare constituie atributul exclusiv al instanței de judecată și ține de plenitudinea de competență a instanței investite cu soluționarea cauzei, atunci când aceasta apreciază că o anumită chestiune de interpretare a dreptului Uniunii este necesară pentru soluționarea cauzei.

Exercitarea acestei prerogative nu implică, în sine, nicio antepronunțare și nu este de natură să afecteze imparțialitatea judecătorului.

De altfel, instanțele de judecată au obligația de a efectua un examen efectiv al tuturor observațiilor și argumentelor prezentate de părți și de a motiva hotărârea pronunțată prin prisma acestor elemente, privită ca o componentă a dreptului la un proces echitabil reglementat de art. 6 din CEDO, independent de soluțiile pronunțate în alte cauze.

Deopotrivă, instanțele au obligația de a stabili starea de fapt avută în vedere, încadrarea juridică, precum și incidența unor eventuale cazuri de împiedicare a punerii în mișcare sau exercitării acțiunii penale în baza actelor și lucrărilor dosarului respectiv.

În plus, imparțialitatea judecătorului se analizează prin raportare la atitudinea concretă manifestată în cauză și la existența unor indicii obiective de părtinire, nu la demersurile procedurale efectuate în exercitarea prerogativelor legale.

Prin dezvoltarea unui astfel de raționament și a unei astfel de concluzii, nu înseamnă că imparțialitatea judecătorilor investiți cu soluționarea apelului declarat în cauză este afectată, nefiind demonstrat, din punct de vedere al testului obiectiv, că aceștia s-ar fi antepronunțat în cauză.

Prin urmare, se apreciază că motivele invocate de către intimatul-inculpat Pop Șerban nu se circumscriu unor elemente de natură să afecteze imparțialitatea magistraților recuzați, respectiv nu pot constitui un dubiu anticipat cu privire la lipsa de imparțialitate a acestora în cauza pendinte.

JUDECĂTOR
Ilie Iulian Dragomir